

Hafis

George Coșbuc

De știi tu, băiete, să bei și să taci,
Haide vino cu mine!
Ia cupa cea largă și-ai grijă ce faci
Ascunde-o bine,
Căci mufti ne-o vede și mufti ne-o ia.
Și mufti la urmă se pune și-o bea -
Și dăm de rușine!

În strada cea strâmtă e cârciumă-n fund;
Ghiaurii beau bine;
Când merg eu pe-acolo, ghiaurii s-ascund,
Cu spaimă, de mine.
Eu beau câte-o cană, beau două, ba trei;
Eu singur beau zece, de vorbă cu ei,
Și-i fac de rușine.

Îmi zise ghiaurul: - „Bătrâne poet,
Ia spune-mi, e bine?
Eu știu că e vinul oprit de profet!”
- „Oprit e, creștine!
Dar nu e mirare, că eu îl iubesc,
Mirare-i că unii de-ai voștri-l hulesc,
Și aceasta-i rușine!”

Ghiaurii au haine lipite pe ei;
De dâșii e bine:
Bei vinul, și mufti nu-ntreabă „ce bei?”
Dar alta-i la mine!
Ulciorul plin, unde sa-l pot eu dosi?
Dar haina-mi e largă - mai largă de-ar fi,
Că scap de rușine!

De știi tu, băiete, să bei și să taci
Haide vino cu mine;
Al meu să rămână, de-i rău ce tu faci,
Și-al tău, de-i un bine!
Ah, tulbure-i, Doamne, impulsul sorbet
Și limpede-i vinul oprit de profet -
Allah! Mi-e rușine.